07/12/2020

Стањевићка воштаница за светоупокојеног Митрополита Амфилохија

Четрдесетодневна воштаница духовном оцу Митрополиту Амфилохију цетињских првјенаца архимандрита Јефрема (Дабановића) и монаха Павла (Кондића)

Стањевићки игуман Јефрем (Дабановић): Митрополитове очи, које су плијениле, биле су прави духовни скенер

Сабрат манастира Стањевићи монах др Павле (Кондић): Митрополит Амфилохије је био распети духовни поглавар, носилац читавог духовног преображаја једног огромног простора и милионског духовног стада и у нашој Митрополији али и све до простора Јужне Америке. Хвала Богу за нашег великог Амфилохија, бесцјен благо наше духовно
Игуман манастира Свете Тројице- Стањевићи Архимандрит Јефрем (Дабановић) и стањевићки сабрат монах др Павле (Кондић) сабрани поред гроба свог духовног родитеља блаженопочившег Митрополита Амфилохија у крипти подгоричког Саборног храма, подијели су са слушаоцима Радија ,,Светигора“ своја сјећања на живот поред духовног горостаса какав је био наш Митрополит.

Отац Јефрем и отац Павле, једни су од првих генерација цетињских монаха, којом је почела духовна и материјална обнова у Црној Гори по доласку Митрополита Амфилохија на Трон Цетињских Митрополита прије равно тридесет година.

Отац Јефрем је као ђак прве генерације обновљене Цетињске Богословије дошао 1992. године у Цетињски манастир, а већ 1993. године било је прво монашење на Цетињу, када је замонашен први Митрополитов духовни

рукокосад у Црној Гори. Имена четворице јеванђелиста понијели су те 1992. године на свом монашењу монаси: Јован (садашњи Владика Пакрачко-славонски“, Лука, Марко и Матеј.

Говорећи о свом личном односу који је грађен пуних тридесет година са Митрополитом Амфилохијем, Архимандрит Јефрем се сјећа почетака и своје, прве генерације обновљене Богословије Светог Петра Цетињског која се те 1992. године окупила под сводове Цетињског манастира и духовну заштиту Ћивота Светог Петра Цетињског, Руке Светог Јована Крститеља и Часног Крста Господњег.

,,То прво окупљање дванаест ђака, као дванаест апостола, у трпезарији Цетињског манастира, гдје су нас дочекали Митрополит Амфилохије и Митрополит Данило (Дајковић), памтићу док сам жив. Било нас је и из Црне Горе, Србије, Аустралије и са свих страна, сабраних са благословом Митрополита Амфилохија који је ни из чега почео да обнавља Богословију уз помоћ њеног Ректора блаженопочившег оца Момчила Кривокапића, тадашњег професора и главног васпитача јеромонаха Јоаникија (Мићовића), Владике Јована (Пурић) и свештеника Драгана Станишића и Радомира Никчевића“- сјећа се отац Јефрем којег пут потом одводи на одслужење војног рока у оно тешко ратно вријеме.

,,По повратку са одслужења војног рока у јануару 1994. године враћам се, али овог пута као искушеник, у Цетињски манастир“- каже отац Јефрем.

Он додаје да су му се, када је први пут видио монашки лик Митрополита Амфилохија, који је понио са Свете Горе отвориле духовне очи.

,,Имао сам велики благослов да духовно узрастам уз таквом духовног горостаса који је био мој духовни родитељ и мој отац. Угледајући се на његов монашки лик одлучио сам да послужим Ћивоту Светог Петра Цетињског и самом Митрополиту Амфилохију“- каже отац Јефрем.

Оним ријечима Светог апостола Павла: Свима је био све , отац Павле (Кондић) додаје да је њему Митрополит Амфилохије био много више него све.

,,Као дијете сам долазио код њега у Патријаршију. Још 1977. године почиње наше вишеслојно духовно општење, дан за даном, све до Митрополитовог упокојења. Као најдрагоцјеније духовно памтим наша ходочашћа код Светог Аве Јустина. Мој последњи сусрет са њим био је скоро пред његово упокојење, на покладе 1979. године. Кад се сјетим тог сусрета још увијек осјећам да ми бриди образ од Авиног грубог сукненог прслука, који ме као малог дјечака

тада чврсто загрлио“- каже отац Павле.

Архимандрит Јефрем се сјећа да је са Митрополитом на тему монаштва разговарао први пут јануара 1994. године.

,,Никада нећу заборавити његове очи, испод густих обрва, које су плијениле. Што сам их више гледао постајале су све дубље и дубље. Биле су прави духовни скенер“- каже Стањевићки Игуман.

Отац Јефрем се сјећа да су у то вријеме имали великих потешкоћа на Цетињу, док су гледали кордоне специјалаца на Петровдан и онај тај бијес, псовке и каменице упућене Цетињској Светињи и нашем Митрополиту. А сјећа се и свог доласка, тог јануара 1994. године када је стигао пред Цетињску Светињу, пробијајући се кроз дубоки снијег.

,,Пробијајући се кроз снијег до појаса, стигао сам пред Цетињски манастир у вријеме ручка. А одмах после ручка Митрополит је благословио да мало очистимо снијег. Заједно са нама и он је чистио, упазнајући, успут, и мене са братијом и говорећи ми у коју ћу келију бити смјештен. Одједном сам схватио да сам дошао у дом оца својега. Преда мном је био мој духовни родитељ, који ме је топло и са пуно љубави дочекао, Отац који је и отац и мајка, и духовник и савјетник. Управо ти темељи и та духовна веза, коју сам тада успоставио сам њим, одржава ме и, ако Бог да, одржаће ме и у овом али и у оном, вјечном животу. Наш отац Амфилохије нас је учио да се радујемо сваком дану и тренутку, оној љепоти цетињског поља, желећи да од нас извуче онај максимум радости и задовољства и свега онога што нас монахе чини радоснима“- каже отац Јефрем горећеи о обнови монаштва које је, што би се рекло, почело ,,на голој ледини“ у нашој Митрополији.

Игуман Јефрем се сјећа да је био најмлађи сабрат Цетињског манстира и да га је због тога Митрополит звао ,,ђаче“ да би му, након што је прву генерацију цетињских богослова одвео у Свету земљу и Јерусалим, надимак промијенио у ,,јерусалимско ђаче“.

Отац Јефрем и отац Павле сјетили су се и Митрополитовог великог труда у обнови и градитељству по којој ће Митрополит остати упамћен у историји у чему су га, добрим дијелом, и они пратили.

,,Пратили смо нон-стоп Митроополита који је обилазио свако село и засеок у Црној Гори, богослужећи у запуштеним и порушеним храмовима, у оно вријеме духовне пустоши, посебно на сјеверу Црне Горе. Богу хвала у народу је било запретеног огња који је Митрополит Амфилохије најбоље умио да

разгори у народу жељном истине Божије, који је са радошћу дочекивао свог духовног оца и Архипастира“- каже отац Јефрем сјећајући се да су Митрополит Амфилохије и њих четворица који би га пратили на Литургију, са Цетиња кретали око четири сата ујутру.

,,Нас четири или пет је ишло са Митрополитом. Када би стигли, на примјер на сјевер, Митрополит би служио Литургију а онда би свакоме посветио пажњу и одлазио да благослови сваки дом у који су нас позивали. То би, често, трајало и до поноћи. Ако смо на примјер првог дана били у Плаву или Гусињу, гдје би Митрополит остао са народом понекад и поноћи, већ ујутру би силазили до Жабљака, гдје би опет остајали до поноћи, а већ сјутрадан раном зором ишли би у Херцег Нови. Били смо преморени, ,,имали смо слике али не и тона“, никако не успијевајући да пратимо тај духовни вулкан Митрополита Амфилохија. Зато би нас, кад би силазили са сјевера, на мјесту гдје се сад на Цетињу налази кружни ток, чекала друга екипа која би пратила Митрополита, док би он само настављао даље, никада не показујући знаке умора“- каже отац Јефрем.

Отац Павле додаје да их је Митрополит посебно учио гостопримству и замјерао им ако пропусте да неког домаћински дочекају говорећи: ,,Дјецо ви не знате шта значи бити странац и странствовати. Зато увијек дочекајте странца топло и са љубављу“.

Он се сјећа да је једно Митрополит био као млади професор Факултета а друго када је дошао у Црну Гору, гдје га је грубост овог поднебља очврснула тако да га заиста није било лако пратити.

,,Имао је огромну духовну снагу личности. У Митрополиту Амфилохију смо видјели оца и човјека који је свим својим бићем предан Богу и хтјели или не, подсвјесно, ишли смо за њим ,,у гори и у воду“. Пратили смо га и до првих линија фронта и 1999. године на Косову али и прије и после тога“- сјећа се отац Павле свог духовног родитеља.

Манах Павле каже да је Митрополит био један од њих учећи их све на свом примјеру.

,,Знао је да помаже у кухињи, а затицали смо га и како пере судове. Онда наиђе неко и каже: ,,А не Владико Ви то да радите“, а он са осмјехом одговори: ,,Ти да си хтио опрао би до сад, пусти ме да завршим“- сјећа се отац Павле издвајајући као најљепши период њиховог цетињског духовног стасавања вријеме када је садашњи Владика Јоаникије био Игуман манастира

а у исто вријеме и Ректор Богословије.

Отац Јефрем додаје да је Митрополит цетињске монахе и када су прали суђе, или чистили снијег, радили у винограду или било шта друго, учио саборном труду и творењу Исусове молитве.

,,Митрополит Амфилохије је био распети духовни поглавар, носилац читавог духовног преображаја једног огромног простора и милионског духовног стада и у нашој Митрополији али и све до простора Јужне Америке. Сваки тренутак његовог живота може да иде у ,,Добротољубље“ и нашу монашку класичну литературу јер је сваки његов чин, ријеч и дјело било утемељено на истини и правди Божијој. Био велики благослов а нама али и овим потоњим генерацијама које остају иза нас био је велики благослови стасавати уз Митрополита Амфилохија. Хвала Богу за нашег великог Амфилохија, бесцјен благо наше духовно“- каже отац Павле Кондић.

mitropolija.com